



MANIFEST 25N 2020

Dia internacional per a l'eliminació de la violència envers les dones

Enguany, fa 60 anys, un 25 de novembre, eren assassinades les germanes Mirabal, tres activistes polítiques, opositores al règim del dictador dominicà Trujillo. Aquest assassinat fou la data que establí el 25 de novembre com a Dia Internacional per a l'eliminació de la violència envers les dones. Des de llavors, no han cessat els esforços de moviments socials, feministes i de tots els àmbits per a erradicar les violències masclistes, i d'ençà uns anys, diverses iniciatives populars com el #NoEstàsSola, el #Metoo i el #YoSiTeCreo han vingut anunciant que el temps s'ha esgotat per als agressors masclistes. El repté és enorme i es tracta de canviar la societat i destruir un poder patriarcal fermament arrelat.

Els temps canvien i el rebuig social contra les violències masclistes és cada cop més fort. La defensa dels drets humans més fonamentals està guanyant, a poc a poc, aquesta partida. Per això, cal no perdre l'horitzó que encara està per arribar mentre tenim en compte el camí que ja hem recorregut. Cal enfortir l'estratègia i el compromís comú per erradicar totes les formes de violència masclista. Les que es produeixen en l'àmbit de la parella i exparella o en l'àmbit familiar, i que durant molts anys s'han considerat un problema privat, però també aquelles que es produeixen en l'àmbit laboral o social i comunitari, i que han estat tradicionalment menys visibilitzades, com ara l'assetjament sexual o per raó de gènere, els matrimonis forçats o el tràfic de nenes i dones amb finalitat d'explotació sexual o altres.

Sovint, ens preguntem "què puc fer jo per a canviar tot allò que no m'agrada?", afortunadament fer-se aquesta pregunta ja és prendre partit per a erradicar les violències masclistes. Segurament, mai abans hi havia hagut una implicació tan extensa, i conscient, respecte aquesta tipologia de violència. I és que, els darrers mesos han estat realment durs per a les dones i criatures que viuen en situacions de violència com, segurament, ho seran els mesos que vindran, mentre duri la pandèmia.

Els agressors adapten la violència obrint esquerdes noves per a seguir avançant, adaptant-se a les circumstàncies. El confinament ens ha demostrat que, qui vol exercir el control sobre dones i nenes ho ha tingut més fàcil que mai. De fet, als agressors els ha calgut emprar molta menys força que l'habitual per a continuar mantenint els seus desitjos i privilegis. L'aïllament i l'increment de la violència psicològica ha estat freqüent en contextos en que s'ha reduït la xarxa social i l'activitat habitual de les dones per les restriccions de moviments, la reducció de la interacció social o l'augment del teletreball. S'han produït situacions d'assetjament sexual a canvi de recursos econòmics o allotjament quan les dones han tingut pèrdua d'ingressos i per tant dificultats econòmiques per a seguir endavant. S'han produït agressions sexuals en entorns d'oci informals en els que no hi ha persones professionals formades en matèria de violències sexuals. També en el món virtual, l'increment de les violències en línia està afectant a moltes dones i nenes fins al punt de posar en risc la seva pròpia vida. Les ciberviolències, com ara el control o l'assetjament a través d'aplicacions i xarxes socials o el sexpredding, han pres rellevància en la situació de confinament i han permès als agressors controlar i assetjar les seves



víctimes, dones, joves i nenes, sense necessitat de conviure amb elles. Davant d'aquesta emergència mundial, les desigualtats estructurals ja existents s'han accentuat.

Però, quan la violència s'adapta a les noves situacions, també ho fan les formes de resistir de les seves víctimes. Tendim a pensar, equivocadament, que les víctimes són éssers passius i resignats i desconeixem que, constantment, estan elaborant i readaptant les maneres en les quals es mantenen amb vida. Amb les circumstàncies estranyes d'aquest any hem après que allò que ens havien ensenyat sempre, no és cert i, contràriament al que crèiem, el lloc més segur per a les dones i les nenes pot ser el carrer, les places, els llocs on fem vida, mentre que la llar, la proximitat, allò que sempre havíem concebut com a refugi, pot ser l'espai més perillós per a nosaltres. Les cases, en alguns casos, han actuat com a búnquers on l'objectiu dels agressors era tenir el control sobre la víctima, tenir poder sobre ella, només les múltiples campanyes socials i institucionals que s'han posat en marxa han ajudat a posar fre a les violències. Hem comprovat doncs que, per a moltes, ser a casa no és sinònim de pau sinó de por i violència.

Quan hem tornat a ocupar els carrers i els llocs de treball, els masclistes han vist que perdien aquest poder. Per això, els majors episodis de violències han estat, precisament, quan s'ha produït el desconfinament. El nombre de trucades i atencions s'han vist incrementats en xifres tristament històriques. Des del conjunt d'administracions manifestem el nostre ferm compromís en seguir treballant per desplegar polítiques públiques per posar fi a totes les violències masclistes i per garantir l'atenció, la recuperació i la reparació de les supervivents. Si bé és un tema d'implicació de la societat, els responsables polítics, de totes les administracions, no han de deixar d'implementar noves i múltiples campanyes contra aquesta violència, ajudar a la consecució de plans específics per a les escoles i acabar amb les retallades sistemàtiques que pateixen d'uns anys ençà els programes contra la violència de gènere.

Per això, cal un reconeixement a totes aquelles persones que han superat allò de: "són coses de parella" i han despenjat el telèfon, i a totes les associacions, entitats i grups feministes del país que han posat sobre la taula l'emergència de trobar solucions en aquests moments tan difícils. Necessitem, més que mai, un compromís unitari de la societat i les administracions per a garantir la vida digna de les dones i les nenes.

Sense les circumstàncies actuals de la pandèmia, els companys i companyes de feina, les amistats, les persones amb qui compartim activitats diverses... esdevenen vigilants informals del benestar. Compartim preocupacions, sensacions, observem els canvis i, per això, cuidem. Quan tot això s'ha vist impedit, ha estat més important que mai que tothom fes un pas endavant per a denunciar les violències masclistes en tots els seus àmbits i formes.

Com a Consell Comarcal del Maresme ens dirigim a totes aquelles dones que han resistit a la violència i han buscat el moment idoni per a explicar-ho a terceres persones; també a les que no podien i el seu veïnat ha alertat sobre la situació que patien, a les que han pogut escapar. Ens dirigim, sobretot, a les que, en una època tan incerta com la present, encara romanen allà on hi ha el seu agressor.

El Maresme és una comarca feminista, i el seu Consell Comarcal ha fet una aposta ferma per treballar, juntament amb la resta d'agents implicats, en l'erradicació d'aquest greu problema. En aquest sentit ha avocat, i ho continuarà fent, recursos econòmics, humans, pedagògics.... Per assolir els objectius fixats hem de sumar esforços i crear complicitats ja que la violència masclista



és un problema social que implica a tothom, per tant, és necessari que la societat faci seva la responsabilitat de sensibilitzar i participar en l'erradicació d'aquesta xacra.

Finalment, ens dirigim als homes que esteu en contra d'aquestes violències i sabeu que un dels vostres amics, familiars, coneguts les exerceixen: és hora que us en feu responsables i hi intervingueu. I per últim: als agressors, un recordatori: no hi haurà espai per a la impunitat.

Les violències masclistes només es poden eliminar des de l'arrel, sigues tu també còmplice en la construcció d'aquest món millor.